

Jézus alázata

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Pál apostol a Filippibeliekhez írott levele második fejezetének az 5.-től a 11. verseiben a következőképpen:

Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is megvolt: aki Isten formájában lévén – nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, – hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és emberként élt; – megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig – mégpedig a kereszthalálig. – Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és föld alattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.

Urunk, mi annyira nem gondolunk bele abba, hogy Te mekkora áldozatot hoztál értünk már akkor is, amikor a testet öltött igeként megszületél erre a földre. Kérjük, hogy nyisd meg a szívünket a Te alázatod befogadására – ígéd erejével! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Soha nem felejttem el annak a hívő barátomnak a mélységes megbotránkozását, akinek azt találtam mondani, hogy a kis Jézus – bekakált. „*Hívő létedre hogyan mondhatasz ilyent, Péter??!*” – kérdezte. „*Hívő létedre hogyan gondolhatod másként?*” – mondtam magamban. Hiszen ha ezt tagadod, akkor tagadod a khalkedóni zsinat egyik alapvető megállapítását, amely szerint a földi életét élő Jézus száz százalékgig ember volt – amellet, hogy száz százalékgig Isten is maradt. Márpedig ez a felismerés több mint 1500 éve a kereszténység egyetemes hitének egy fontos része.

És bizony... A száz százalékgig emberi léthez a százszázaléknyi ürítés is hozzá tartozik... Akinek volt kisgyermeke (*márpedig ülnek itt közöttünk ma olyanok, akiknek nem is egy, hanem kettő is adatott már...*), az nagyon jól tudja, hogy a csecsemők élete az evésen és az alváson kívül a bélgázok, valamint a folyékony és szilárd exkrementumok *szapora* ürítgetéséről szól. Bizony Mária és József (*minden józan elgondolás szerint...*) az első hónapokban nem sokat alhatott... Ahogyan egy sokat tapasztalt apuka összefoglalta: „*Tudod... Úgy három hónapos kor után van néhány hét kegyelmi időszak... Aztán meg kezdődik a fogzás...*”

Aki az ilyesmibe nem gondol bele, az soha nem érti meg, hogy mit is jelentett a valóságban az, hogy Jézus „Isten formájában nem tekintette zsákmánynak azt, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette magát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és emberként élt” (Fil 2,6-7). **A földi világunkra megszületett Jézus egyszerre élte át az éhséget, a fázzást, a hascsikarás fájdalmait – és a hascsikarás örömteli megoldódásának a következményeit is.** Ezért kellett bepólyálni Jézust – ahogyan hallottuk az oltár előtt felolvasott ígében. A bizánci ikonokon a csecsemő Jézust rendszeresen halotti pólyában ábrázolják. A halotti pólya egyszerre utal a földre szállt Urunk végső emberi nyomorúságára, utal a fájdalmas kereszthalálára – de utal arra is, hogy csecsemőként ott, rögtön a megszületése után a kiszolgáltatottságnak és a tehetetlenségnek egy *mekkora* börtönébe volt bezárva – a földre szállt Isten.

Ugye kezdjük már megérteni az alázatnak azt a mértékét, amelyet Jézus azért vállalt, hogy „emberekhez hasonlóvá legyen, és emberként éljen”? (Fil 2,7) Képzeljük el most még ráadásként azt, hogy a preegzisztens Jézus – aki maga a Teljesség – hirtelen egy olyan emberi burokból találja magát, ahol szinte teljesen eszköztelenné válik abban, hogy bármit is kifejezzon ebből a Teljességből. Beszélni nem tud. Mimikája, gesztusai nincsenek. Ahogyan Nagy Szent Leó összefoglalta mindezt: „Felvette a fenség a jelentéktelenséget, az erő a gyengeséget, az örökkévalóság a halandóságot. A sértetlen természet egyesült szenvedni tudó természettel, és felvette a szolga alakját a bűn szennye nélkül. Mindez a szánalom önkorlátozása volt, és nem a hatalom hiánya.”

A megszületett Jézusról és Jézusból nyilván sugárzott a kegyelem – azaz a pásztoroknak és a napkeleti bölcseknek nem kellett sokat tipródniuk azon, hogy vajon ez a csecsemő-e a sokszor megígért és régóta várt Messiás – vagy sem... Mint ahogyan később a Templomban az agg Simeon és a 84 éves Anna is rögtön rájött mindenre.

A Megváltó megérkezése egyszerre végtelenül titkos – és ordítóan nyilvánvaló. Nemcsak kétezer évvel ezelőtt – hanem itt nekünk, bennünk – ma is. **Ébresszük fel magunkban a vágyat arra, hogy ne menjünk el a titokzatossága mellett, hanem legyünk részesei a nyilvánvalóságának.**

Az oltár előtt felolvasott igeszakasz a Máté szerinti evangéliumból megmutatta nekünk, hogy hogyan jött Jézus erre a földre. A Filippibelihez írott levél megmutatja azt is, hogy honnan jött és hogy hová ment? Jézus egész életében *ugyanilyen* alázatos maradt, mint amilyen a megszületése pillanatában – az állatok között, a jászolban, nyomorúságosan tehetetlen és kiszolgáltatott csecsemőként – volt. Élete utolsó három évében hontalan vándorként élt. A fejét sem volt sokszor hová lehajtania. Hihetetlen tolongásban teltek a napjai. A *tetőt* kellett megbontani ahhoz, hogy egy *újabb beteget* leeressenek hozzá, hogy – *még azt is* gyógyítsa meg. (Az itt ülő orvosoktól kérdem: *bontották-e már le a tetőt azért, hogy még egy beteget leeressenek nektek...?*) Emlékezzünk a virágvasárnapi bevonulására: „Örvendj nagyon, Sion leánya, ujjongj, Jeruzsálem leánya! Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, *alázatos, és számáron ül, számáresikó hátán.*” (Zak 9,9) Diadal volt ez? Igen! Az alázat diadala. Vagy emlékezzünk az utolsó vacsorájára: [Jézus] „felkelt a vacsorától, letette felsőruháját, és egy kendőt kötött magára, azután vizet öntött a mosdótálba, és elkezdte a tanítványok lábát mosni és törölni a magára kötött kendővel.” (Jn, 13,4-5) Diadal volt ez is? Igen! Az alázat diadala. (*Kendőt Jézus korában csak a rabszolgák kötöttek magukra. Lábat is csak ők mostak.*) És végül emlékezzünk kínhalálára: „amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját.” (Ézs 53,7) – „Mert az Emberfia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.” (Mt 20,28) Diadal volt ez is? Igen! A halálon és az ördögön aratott végső győzelem, a mi megváltásunk diadala.

Mire tanít mindez minket? Jézus MA IS szolgálai formában tevékenykedik. Nem kényszerít senkit semmire. Példát ad, és vonz. Kövessük Őt! Egy kereszténnyé vált indiai gurut, Szundar Szing-et (1889-1929) megkérdezték: „*Miért nem büszke arra, hogy ennyi követője van?*” – Ezt válaszolta: „*Jézus virágvasárnapi bevonulásán a szamara volt az, aki tapodta az elé terített ruhákat és palmaágakat. Igaza lett volna-e a számárnak, ha azt hiszi, hogy ez mind neki szól?*” Jézus, aki maga is Isten volt, életének minden percében tisztában volt azzal, hogy Ő az Atya követe, Isten igéjének a megtestesülése. Így éljünk mi is. *Bármit*, ami jó *abban*, amit teszünk – *azt kaptuk* – és nem elértük, vagy megszereztük.

Mire tanítanak a mai igék bennünket még? Az evangélium, a Megváltó megszületése elsőként Isten valódi szegényeinek hirdettetik. A pásztorok a *legalacsonyabb* társadalmi rétegbe tartoztak Jézus korában. A Templomba *soha* nem mehettek el a nyáj őrzése miatt. Tisztátalanok, bűdösek, rosszhírűek és megvetettek voltak. Még a bíróságon sem jelenhettek meg tanúként. Nem számítottak azonos értékű embernek. Ezek az „orromat befogom csövesek” voltak azok, akiknek *először* hírül adatott, hogy Jézus itt van *köztünk*.

Mi vajon Isten szegényei vagyunk-e? Az evangélium jó híre számunkra is a legjobb híre? Belép-e Isten személyesen a mi életünkbe Karácsonykor? Várjuk-e ezt? Hagyjuk-e ezt? Kérjük-e ezt?

Luther 1543-as megfogalmazása szerint Jézus megtestesülése egy létrát feszített ki a menny és a föld között. Azért tette ezt Jézus – a saját testének a kifeszítésével is – hogy mi felmehessünk ezen a létrán...

Mikor és hogyan mehetünk fel a mennybe? Messze nem csak a halálunk után – ha jókislányok, jókisfiúk voltunk addig idelent... *Akkor* mehetünk fel, ha *kiüresítjük* saját magunkat – úgy, ahogyan Jézus tette, amikor a földre jött. *Úgy* mehetünk fel Jézus létráján, ha *kiüresítünk* magunkból *egy sor* olyan dolgot, amely földi célként, földi vágyként, földi bosszúságként és földi gonoszságként betölt bennünket.

**Mert ekkor – képesek leszünk befogadni Jézust.
Mert ekkor – megszülethet *bennünk is* a Megváltó.**

**Várjuk ezt! Hagyjuk ezt! Kérjük ezt!
Halleluja. Ámen.
Jövel, Urunk Jézus!**